

ᄃ

მწუხარე შუქი ჩნდება
და რიცხვი ოცდასამია.
დრო სანთელივით დნება
და უმშვიდესი ღამეა.

მე რომ მეტყობა დალლა,
იქ ვილაც მინდორს გაჰყურებს.
ახლაც კიდია მაღლა
მთვარე - ცის თეთრი საყურე.

ციდან ფიქრები ცვივა,
წინ მიდის გზები უვალი.
ისევ ციხეში ვზივარ,
მახსოვს წამება უალდის.

მოვა ძლიერი ვნება
და სურვილები გამიარს.
დრო სანთელივით დნება
და უმშვიდესი ღამეა.